

မင်းသွေးသစ္စာ

တေဂဒေဝီ

သိန်းလေး

တစ်နေ့သ၌ ခြောက်ထပ်ကြီးဘုရားစောင်းတန်းအနီးရှိ အရိပ်ကော
င်းစွာရသော ညောင်ပင်ကြီးတစ်ပင် အောက်မှ နောင်ခနဲမြည်အောင်
တီးလိုက်သည့် မောင်းသံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရပြီး

"ကဲ ... ကဲ ... ထမင်းရည်ချောင်းစီး အလှူကြီးပေးတော့မယ့် အချိန်
ရောက်ပြီ"

ဟု အော်ဟစ်လိုက်သည့် အသံထွက်ပေါ်လာသည် ။ ဘုရားဖူးအချို့
လည်း ထိုအသံရှင်ရှိရာသို့ ကြည့် လိုက်ကြရာ ဖျင်ကြမ်းတဘက်ကြီးကို
ခေါင်းပေါင်းထားသည့် အညာသားကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့ကြရ၏။

အညာသားကြီးက ၎င်းရှေ့ရှိ သစ်သားတွန်းလှည်းပေါ်တွင် ချိတ်
ထားသည့် မောင်းကလေးကိုတီး၍ အော်ဟစ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

လက်တွန်းလှည်းပေါ်တွင် အငွေ့တထောင်းထောင်းထလျက်ရှိသော
အိုးကြီးတစ်လုံးကို မြင်ရပြီး မြေပန်းကန်လုံးကလေးများကို မှောက်လျှ
က်ထပ်ထား၏။

အညာသားကြီးက ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးကို အားရပါးရဖွာရှိ
က်လိုက်ပြီး

"တစ်မူး၊ တစ်ပဲ ပေးစရာမလိုဘဲ ထူးကဲတဲ့ ဘဲသားဆန်ပြုတ်ကို သုံး
ဆောင်ရန် ကြွကြပါ။ ကျွန်ုပ် ဦးမင်္ဂလာက မင်္ဂလာသတင်းကောင်းနဲ့
ကြေညာမောင်းခတ်လိုက်ပါတယ်"

ဟု ပြောဆိုကာ မောင်းကလေးကို နောင်ခနဲ တီးလိုက်ပြန်၏။

ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြသော ဘုရားဖူးထဲမှ ရဲတင်းသွက်လက်၍ စပ်စု တတ်ဟန်ရှိသော မိန်းမငယ်တစ်ဦး က ဘေးမှ အဖော်ကို လက်တို့လိုက် ကာ

"မြမြရေ ငါကဘဲသားဆန်ပြုတ်ဆို အရမ်းကြိုက်တာ မင်းလည်း အ သိပဲ၊ ဒီလိုလက်တွန်းလှည်းနဲ့ လှူတဲ့ အလှူမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူး အ လှူအထမြောက်သွားအောင် သွားစားကြမယ်"

ဟု ခေါ်လေရာ မြမြဟူသော မိန်းမငယ်က တွန့်ဆုတ်လျက် ...

"ရှက်စရာကြီး တင်တင်ရယ်"

ဟု ပြောသော်လည်း တင်တင်က အတင်းပင် ဆွဲခေါ်၍ လိုက်ပါလာ ရ၏။

အလှူရှင် အညာသားကြီးက မိန်းမငယ်နှစ်ဦးကို ပြီးရှင်စွာကြည့်လို က်၏။

ထို့နောက် လွန်စွာမွှေးကြိုင်လှသော ဘဲသားဆန်ပြုတ်ကို ယောက်ချိုဖွန်းရှည်ကြီးဖြင့် မွှေနှောက် ခပ်လိုက်ကာ မြေပန်းကန်လုံး လေးများ ထဲသို့ ထည့်ပေးလိုက်၏။

တင်တင်က ဘဲသားဆန်ပြုတ်ပူပူကို အငမ်းမရ မှုတ်သောက်လျက် ပေါ့သည် ဟု ပြောလေ၏။

အညာသားကြီးက ဆားဘူးကလေး ချပေးလိုက်၏။

ထို့နောက် ဆားထည့်များ သွား၍ ငန်သည် ဟု ပြောလေရာ အညာ သားကြီးက ဆန်ပြုတ်ထပ်ထည့် ပေးရပြန်၏။

ဤသို့ဖြင့် တင်တင်သည် ဆားကို အကြောင်းပြု၍ ဆန်ပြုတ်သုံးပန်း

ကန်မျှ သောက်လေ၏။

မြမြက အညာသားကြီးကို အားနာဟန်ဖြင့်ကြည့်ကာ တင်တင့်ကို

"မင်းလည်း ဗိုက်ပြည့်လောက်ပြီပေါ့၊ သွားကြစို့ ဘုရားပေါ်မှာ
လည်း ဗေဒင်လေးဘာလေး မေးဦးမယ်ဆို"

ဟု ပြောဆိုကာ အမြန်ပြီးရန် တိုက်တွန်းလိုက်၏။ အညာသားကြီး
က တဟဲဟဲရယ်မောရင်း

"များများ သောက်တော့ ကျုပ်လည်း များများကုသိုလ်ရတာပေါ့၊ ဘု
ရားမှာ ဗေဒင်သွားမေးမလို့ လား၊ ကျုပ်လည်း ဒီလောက်တော့ ကြည့်တ
တ်ပါတယ်"

ဟု ပြောလေရာ ရဲတင်းသော တင်တင်က အလျင်အမြန်ပင်

"ဒါဆိုလည်း ကြည့်ပေးပါဦး၊ ဗေဒင်မေးခ သက်သာတာပေါ့"

ဟု ပြော၏။

အညာသားကြီးက ၎င်း၏ ကျိုးတိုးကျဲတဲပေါက်နေသော မုတ်ဆိတ်
မွေးများကို လက်ဖြင့် ပွတ်သပ်၍

"အင်း ငါ့တူမကြီးက ရဲတင်းသွက်လက်တယ်၊ ပွင့်လင်းတယ်၊ အလှ
အပကိုလည်း ကြိုက်တတ်တယ်၊ မင်းကတော် စိုးကတော် ဖြစ်မယ့်အင်္ဂါ
ရုပ်ပဲ"

ဟု ပြောလေရာ တင်တင်က

"ဟုတ်လိုက်တာ ဦးကြီးရယ် ဆက်ဟောပါဦး"

ဟု ထောက်ခံလေ၏။

အညာသားကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်လိုက်ပြီး ...

"ဒါပေမဲ့ မုဆိုးဖို မင်းစိုးရာဇာတွေနဲ့ ညားတတ်တယ် သတိထားရမယ်"

ပြောလိုက်ရာ တင်တင်၏ မျက်နှာမှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွား၏။ အနီးရှိ လူများ လည်း ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားကြ၏။

တင်တင်က ဆန်ပြုတ်ပန်းကန်ကို ဆောင့်ချလိုက်ကာ

"ဦးကြီးက ဆန်ပြုတ်တိုက်ပြီး အရှက်ခွဲတာလား၊ ကျွန်မဘာသာ မုဆိုးဖို မြို့အုပ်တစ်ယောက်နဲ့ ကြိုက်နေတာ ဦးကြီးနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ တုံး"

ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ရန်တွေ့လေ၏။

ထို့နောက် ဘုရားပေါ်သို့ပင် မတက်တော့ဘဲ မြမြကို ခေါ်၍ စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ထွက်သွား လေတော့၏။

အညာသားကြီးက တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ပြီး

"စိတ်မဆိုးပါနဲ့ မိန်းကလေးရယ် အင်္ဂီဝိဇ္ဇာနည်းအရ မြင်လို့ သတိပေးတာပါ။ မြမြရေ အပေါင်းအသင်းမှားပြီး ဒုက္ခရောက်တတ်တယ်ကွဲ့ ကျုပ်ရဲ့ နည်းနဲ့ သိနေတယ်"

ဟု ပြောပြန်ရာ အနီးရှိ ဘုရားဖူးများ လည်း ဝါးခနဲ ရယ်မောကြလေ၏။

ထို့နောက် အညာသားကြီးသည် အခြားသူများကို ဆန်ပြုတ်များ လက်မလည်အောင် ထည့်ပေးရင်း အလှူကြီးပေးနေ၏။

ခဏကြာလျှင် ဆန်ပြုတ်များ တက်တက်ပြောင်သွားလေ၏။ ဘုရားဖူးများက ...

"အလှူရှင်ကြီး ဦးမင်္ဂလာ ကျန်းမာပါစေ၊ ချမ်းသာပါစေ၊ လပြည့်နေ့

တိုင်း ဘဲသားဆန်ပြုတ် တိုက်နိုင်ပါစေ"

ဟု ဆုပေးသွားကြလေ၏။

ဦးမင်္ဂလာ၏ လက်တွန်းလှည်းအနီးတွင် ကလေးများ သာရှိလေ တော့၏။

ထိုအခါ ဦးမင်္ဂလာက ပြောင်းဖူးဖက်ဆေးလိပ်ကြီးကိုဖွာလိုက် ကလေးများကို ပုံပြင်တစ်ပုဒ် ပြီး တစ်ပုဒ် ပြောလိုက်ရှိနေလေ၏။

ကလေးများ သည် ဦးမင်္ဂလာပြောပြသည့် ပုံပြင်များကို နားထောင်ကာ လွန်စွာသဘောကျနေကြ၏။

ညနေစောင်း၍ မှောင်စပျိုးသည့် အချိန်ရောက်မှ သာ ကလေးများ ပြန်သွားကြ၏။

ဦးမင်္ဂလာလည်း ပစ္စည်းများကို သိမ်းဆည်းကာ လှည်းကလေးကို ကျိုက္ကဆံလမ်းမဘက်သို့ တွန်းလာ ခဲ့၏။

တာမွေသီချိုင်းနားအရောက်တွင် မြင်းလှည်းတစ်စီး အပြင်းမောင်းလာကာ ဦးမင်္ဂလာ၏ သစ်သား လှည်းကလေး ဘေးမှ ဖြတ်သွား၏။

ခဏကြာလေလျှင် မြင်းလှည်းပေါ်မှ အထုပ်ကြီးတစ်ထုပ် ထွက်ကျကာ လမ်းဘေးသို့ လိမ့်သွား၏။

မြင်းလှည်းသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဆက်လက်မောင်းသွား၏။ ဦးမင်္ဂလာက မိမိလက်တွန်းလှည်းကို အမြန်တွန်း၍ အထုပ်ကြီးနားသို့ ရောက်လာ၏။

အထုပ်ကြီးမှာ ဖျင်ကြမ်းအိတ်တစ်လုံး ဖြစ်၏။

ဦးမင်္ဂလာ ကြည့်နေစဉ် ဖျင်ကြမ်းအိတ်ကြီးထဲမှ ညည်းညူသံကြား

လိုက်ရ၍ အံ့သြသွားလေ၏။

အထုပ်ကို ဖြေလိုက်ရာ သတိလစ်နေသော လူငယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

လူငယ်ကို အိတ်ကြီးထဲမှ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ လူငယ်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး အညိုအမည်း ဒဏ်ရာများ နှင့် ပြည့်နေ၏။ ဦးမင်္ဂလာက စမ်းသပ်ကြည့်လိုက်ပြီး

"အသက်တော့ရှိသေးတယ်၊ ဒုက္ခနဲ့ နပန်းလုံး လာပြီး ရှုံးနိမ့်လာပုံရတယ်"

ဟု ရေရွတ်ကာ ထိုလူငယ်ကို လှည်းကလေးပေါ်သို့ ပွေ့တင် လိုက်လေတော့၏။

***

လကို တိမ်မည်းများ အုံ့ဆိုင်းနေ၍ ညသည် တိတ်ဆိတ်မှောင်မည်း
နေလေ၏။

လူငယ်လေး ဖျတ်ခနဲ သတိရလာသည့် အချိန်၌ တစ်ကိုယ်လုံးနာကျ
င်ကိုက်ခဲနေသည့် ဝေဒနာတို့ ကို ဦးစွာသတိထားမိ၏။

ရင်ထဲတွင် ပူလောင်၍ အာခေါင်များ ခြောက်ကပ်နေ၏။ မျက်လုံးကို
အားယူဖွင့်လိုက်ပြီး ပတ်ဝန်းကျင် ကို စောင်းငဲ့ကြည့်မိ၏။

လင်းသည် ဆိုရုံလေးရှိနေသည့် အလင်းရောင်ဖြင့် ထိုးထိုးထောင်
ထောင် ထွက်နေသည့် အရာများကို တွေ့ရလေ၏။

မိမိရောက်နေသည့် နေရာမှာ အမိုးအကာမလုံခြုံသည့် တဲကလေး
တစ်လုံးဖြစ်မှန်းသိလိုက်၏။ လက် နှစ်ဖက်ကို အားယူ၍ ထိုင်လိုက်၏။

ထိုအချိန်၌ လပြည့်ည၏ လရောင်သည် တိမ်မည်းများကြားမှ ကင်း
လွတ်သွားသဖြင့် ထိန်ထိန်သာ အောင် လင်းလက်လာ၏။

သူရောက်နေသည့် တဲကလေး ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ထိုးထိုးထောင်
ထောင်ထွက်နေသည့် မှတ်တိုင်များ ၊ အုတ်ဂူများကိုမြင်လိုက်ရာ ထိတ်
လန့်အံ့ဩသွား၏။ စိတ်ကိုတင်း၍

"လူသေဆိုတာ အသက်ရှင်နေတဲ့ လူလောက်
ကြောက်စရာမကောင်းဘူး။ လူရှင်တွေကသာ ကောက်ကျစ် တယ် ယု
တ်မာတယ် ရက်စက်တတ်တယ်"

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်၏။

အနီးတွင် သောက်ရေအိုးတစ်လုံးကိုတွေ့ရာ ဝမ်းသာသွားပြီး တစ်ခွက်ပြီးတစ်ခွက် ခပ်သောက်လိုက် လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် တဖျပ်ဖျပ်လမ်းလျှောက်လာသည့် ခြေသံလိုမျိုး ကြားလိုက်ရ၏။

ခြေသံသည် တဖြည်းဖြည်းနီး လာပြီး တဲပေါက်ဝ၌ အရိပ်မည်းကြီးတစ်ခု ပေါ်လာ၏။

အရိပ်မည်းကြီးမှ ...

"သတိရပြီလား ကောင်လေး"

ဟု မေးလေ၏။ လူငယ်က အရိပ်မည်းကြီးစကားကို မဖြေသေးဘဲ အရိပ်မည်းကြီးကို စူးစိုက်ကြည့် လိုက်ကာ ...

"ခင်ဗျားက ဘယ်သူလဲ ဒီသီချိုင်းက သုဘရာဇာလား"

ဟု မေးလေရာ အရိပ်မည်းကြီးက ...

"မဟုတ်ဘူး " ဟု ဖြေလေ၏။

လူငယ်က ...

"ဒါဆိုရင် ကျုပ်ကို ဖမ်းထားတဲ့ အဖွဲ့ထဲကလား"

ဟု မေးလိုက်ပြန်၏။ အရိပ်မည်းကြီးက ...

" မဟုတ်ဘူး "

ဟု ဖြေ၍ လက်ထဲမှ အထုပ်ကြီးကို ဝါးကြမ်းခင်းပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်ကာ

"ကျုပ်ကမေးရမှာ မင်းကချည်းပြန်မေးနေတယ် မင်းကို ကျုပ်ကယ်

ထားတာ၊ ကျုပ်သာ ကယ်မထား ရင် မင်း ခုလိုတဲပေါ်မှာ အိပ်နေရမှာ မဟုတ်ဘူး မြေကျင်းထဲမှာ အိပ်နေရတဲ့ ဘဝကို ပြောင်းသွားလောက်ပြီ"

ဟု ပြောလေ၏။

ပြီးနောက် အရိပ်မည်းကြီးက ...

"ရှော့ ဟောဒီအထုပ်ထဲမှာ ဖယောင်းတိုင်ရယ် မီးခြစ်ရယ် ပါတယ် ထွန်းလိုက်"

ဟု ပြော၍ အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ် ပစ်ပေးလေ၏။

လူငယ်သည် အထုပ်ကိုဖွင့်၍ ဖယောင်းတိုင်ထွန်းလေရာ အသက်(၅၀)အရွယ် လူကြီးတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူကြီးက

"မင်းဟာ စက်လှေတစ်စီးပေါ်မှာ ရက်ပေါင်းများစွာ ပိတ်လှောင်ခံထားရတာဖြစ်မယ်၊ မင်းရဲ့ ကိုယ်ပေါ်မှာ အခန်းကျဉ်းတွေမှာ ဖြစ်နေတတ်တဲ့ အောက်သိုးသိုးအနံ့နဲ့ ပင်လယ်ဆားငန်ရေအနံ့တွေ စွဲနေလို့ပဲ"

ဟု ပြောလေရာ လူငယ်က လူကြီး၏ အကင်းပါးမှုကို သဘောကျသွားပြီး

"ဟုတ်ပါတယ် ကျွန်တော်က ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်းက ကျွန်းလေးတစ်ကျွန်းပေါ်မှာ နေတာပါ။ ဒီကို ဘယ်လိုရောက်လာတယ်ဆိုတာတော့ မသိဘူး"

ဟု ဖြေလေ၏။

လူကြီးက သူယူဆောင်လာသော အထုပ်ကြီးကို ဖြေလိုက်ပြီး

"မင်းဘဝဇာတ်ကြောင်းကို နောက်မှ ပြောပေတော့ ခုတော့ စားစရာ

ရှိတာစားလိုက်"

ဟု ဆိုကာ ခေါက်ဆွဲကြော် တစ်ထုပ်ပေးလေ၏။ လူကြီးကဆက်၍

"အစားစားပြီးရင် ဒဏ်ရာတွေကို ဆေးလိမ်းရမယ်။ မင်းက တော်တော်ခံနိုင်ရည် ရှိတာပဲ။ ယောက်ျား ဆိုတာ ဒီလိုမှ ပေါ့ ကျုပ်ကို ဦးမင်္ဂလာလို့ မှတ်ထားပါ။ မင်းနာမည်ကရော"

ဟု မေးလေရာ လူငယ်က

"ကျွန်တော့်နာမည် မိုးညိုပါ"

ဟု ဖြေလေ၏။

မိုးညို ခေါက်ဆွဲကြော်စားပြီးလျှင် ဦးမင်္ဂလာက ဒဏ်ရာများကို ဆေးလိမ်းပေးကာ

"ရှေ့ ဒီပန်းကန်လေးထဲက အရည်တွေကို သောက်လိုက်၊ ဒါ တောင်ဆိတ်တွေရဲ့ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် သွေးနဲ့ ဖော်ထားတဲ့ ဒဏ်ကြောအားဆေးပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆီက ယူလာတာ"

ဟု ပြော၍ အနီရဲ့အရောင်ရှိသော ဆေးရည်များ တိုက်လေ၏။

မိုးညိုသည် ထိုဆေးကိုသောက်လေရာ ရင်ထဲ၌ နွေးထွေးသွားပြီး ခဏကြာလျှင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မော ကျသွားလေ၏။

နောက်တစ်နေ့နံနက်၌ မိုးညို အိပ်ရာမှ နိုးသောအခါ ဦးမင်္ဂလာကို မတွေ့ရချေ။

တစ်ကိုယ်လုံး ပေါ့ပါးလန်းဆန်းလျက်ရှိသည် ကို တွေ့ရ၏။

တဲ၏ ကြမ်းခင်းပေါ်တွင် ကျောက်ခဲကလေးတစ်လုံးဖြင့် ဖိထားသည့် စာတစ်စောင်ကို တွေ့၍ ဖတ် ကြည့်လေရာ စာထဲတွင်

"မင်းအတွက် လက်ဖက်ရည်နဲ့ မုန့် ဝယ်ထားခဲ့တယ် အဝတ်အစား အဟောင်းတစ်စုံလည်း ရှိတယ်"

ဟု ရေးသားထား၏။

မိုးညိုက ညစ်ပတ်ပေရေနေသည့် မိမိ၏ အဝတ်အစားများကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ပြီး

"ဒီလူကြီး တော်တော်အလိုက်သိတာပဲ"

ဟု ရေရွတ်လေ၏။ တဲကလေး၏ အပြင်တွင် ရေတွင်းတစ်တွင်းကို တွေ့ရ၏။ ရေတွင်း၌ အားရပါးရ ရေချိုးလိုက်၏။

ပြီးနောက် ဦးမင်္ဂလာထားခဲ့သည့် ဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီနှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီ ပွကြီးကို ဝတ်ဆင်ကာ လက်ဖက် ရည်နှင့် မုန့်ကို စားသောက်လေ၏။

တဲကလေးအတွင်း၌ လူအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းဟူ၍ ဘာမျှမရှိပေ။

သောက်ရေအိုးတစ်လုံးနှင့် ဖျာကြမ်းတစ်ချပ်သာ တွေ့ရ၏။

မိမိအိပ်ခဲ့သည့် ဖျာကြမ်း၏ ဘေးတွင် သံဘူးဝိုင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။

သံဘူးဝိုင်းကြီးကို ဖွင့်ကြည့်လေရာ တစ်ဆယ်တန်ငွေစက္ကူများကို တွေ့လိုက်ရ၍ လွန်စွာအံ့ဩသွား၏။

မိုးညိုက ...

"ဦးမင်္ဂလာကို ကြည့်ရတာ အလုပ်ရှုပ်နေတဲ့ ပုံစံပဲ၊ ညကလည်း ဒီမှာ အိပ်ပုံမရဘူး၊ ခုနသောက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်က နွေးနေတုန်းပဲဆိုတော့ မနက်အစောကြီး တစ်ခေါက် လာထားသွားတာဖြစ်မယ်။ သူ့ဘာအလုပ်လုပ် တာပါလိမ့်၊ သူ့ပုံကြည့်ရတာ ဒီလောက်များ တဲ့ ငွေတွေ ကိုင်နိုင်မ

ယ့် ပုံစံမရှိဘူး။ ဒီလူကြီးက လူဆိုးလား၊ ဓားပြ လား"

ဟု တွေးမိပြီး တစ်ဆက်တည်းပင်

"ဦးမင်္ဂလာက ငါ့ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်ပဲ၊ သူဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ငါမနေချင်ရင် ထွက်သွားရုံပဲ ... ငါ့ ဒဏ်ရာတွေ နည်းနည်းသက်သာနေပြီပဲ၊ ဒီက ထွက်သွားရမယ်"

ဟု စဉ်းစားလိုက်ကာ ငွေစက္ကူများကို တလှည့်ကြည့်ပြီး ...

"မဖြစ်သေးပါဘူး ဒီငွေတွေထားခဲ့လို့ ပျောက်ကုန်ရင်ခက်မယ်။ သူ လာတော့မှ ငွေတွေအပ်ပြီး ထွက် သွားမယ်"

ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်တွင် တဲပေါက်ဝမှ

"ဟေ့ ... သင်္ချိုင်းစောင့်တဲ့ ကောင်လေး လာပါဦး ဒီမှာ အလုပ်အပ်ချင်လို့ ကလေးအသုဘအတွက် မြေကျင်းတူးပေးပါ၊ နေ့ချင်းပြီး ချရမှာ ဆိုတော့ မြန်မြန်လုပ်ရမယ်"

ဟု အသံကြား၍ ကြည့်ရာ အသားမည်းမည်းနှင့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။

မိုးညိုက

"ကျုပ်က သင်္ချိုင်းစောင့် မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ သင်္ချိုင်းစောင့်က ဟိုအုတ်ဂူ တွေရဲ့ အလယ်က ဧရပ်ထဲမှာ နေ တာတွေ့ရတယ်"

ဟု ပြောလေရာ အသားမည်းမည်းနှင့် လူက ...

မင်းက သင်္ချိုင်းစောင့်မဟုတ်ဘဲ ဘာလို့ ဒီမှာ နေရတာလဲ"

ဟု လေကြောရှည်နေလေရာ မိုးညိုလည်း စိတ်မရှည်တော့ဘဲ

"သဒ္ဓါင်းကို အလည်လာတဲ့ ဧည့်သည် ဗျာ ဧည့်သည် "

ဟု ပြော လိုက်လေတော့၏။

ထိုလူက ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်းမြည်အောင် ကုတ်၍

"ငါတို့ အိမ်တွေတင် ဧည့်သည် လာတာ မဟုတ်ဘူး သဒ္ဓါင်းတောင် ဧည့်သည် လာသေးတယ်"

ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ရေရွတ်ကာ ထွက်သွား၏။

ထိုသူထွက်သွား၍ မကြာမီ သဒ္ဓါင်းထဲသို့ မြင်းလှည်းတစ်စီးဝင် လာ လေ၏။

မြင်းလှည်းမောင်းသူမှာ ဦးမင်္ဂလာဖြစ်ပြီး မြင်းလှည်းကို တဲရှေ့တွင် ရပ်လေ၏။

မိုးညိုသည် ဦးမင်္ဂလာကို ကြည့်လိုက်ကာ

"ဦးမင်္ဂလာဟာ ကျွန်တော့်ရဲ့ အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ မ ရိုးသားတဲ့ သူတွေနဲ့ အတူမနေချင် ဘူး၊ ကြိုလာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင် ဦးမင်္ဂ လာရဲ့ ကျေးဇူးတွေကို အသက်နဲ့ လဲပြီး ပြန်ဆပ်ပါ့မယ်၊ ဒီမှာ ဦးမင်္ဂလာ ရဲ့ ငွေတွေ ... ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါ"

ဟု ပြောလေ၏။

ဦးမင်္ဂလာက တဟားဟားရယ်မောပြီး

"မိုးညို မင်းတော့ စာမေးပွဲ အောင်သွားပြီ၊ ကျုပ်ကို ယုန်ထင်ကြောင် ထင်မဖြစ်ပါနဲ့ ၊ စိတ်အေးအေးထား ပြီး ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့ပေတော့"

ဟု ပြော၍ မြင်းလှည်းပေါ်သို့ ပြန်တက်သွား၏။

ထိုအခါ မိုးညိုသည် ငွေထည့်ထားသော သံဘူးကြီးကို ပိုက်ကာ မြင်းလှည်းပေါ် တက်ရ၏။

ဦးမင်္ဂလာက မြင်းလှည်းကို မှန်မှန်မောင်းရင်း

"ကျုပ်က ဒီမှာ အမြဲနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်အမြဲနေတဲ့ နေရာလည်း မရှိဘူး၊ မင်းအခုနေခဲ့တဲ့ တဲ ကလေးက ရသေ့ကြီးတစ်ပါး တရားလာအားထုတ်သွားတဲ့ နေရာပဲ၊ ရသေ့ကြီးမရောက်လာတုန်းက တဲကလေး မရှိဘူး၊ တဲကလေးနောက်မှာ ရှိတဲ့ ကုက္ကိုပင်ကြီးအောက်မှာ သူ့သန်ဂူတင်ဆောင်တဲ့ အကျင့်ကို ကျင့်တယ်ကွ၊ ရုက္ခမူတင်လို့ လည်းခေါ်လို့ ရတာပေါ့၊ နောက်ကြည့်ညိုတဲ့ ဒကာ ဒကာမတွေရောက် လာပြီး ဟိုဟာလှူ ဒီ ဟာလှူနဲ့ ၊ နောက် တဲကျောင်းကလေးဆောက်ပြီး ရသေ့ကြီးကို တဲကျောင်းပေါ် အတင်းပင့်ကြတော့ ရသေ့ကြီး လည်း တဲကျောင်းပေါ်ရောက်လာရတယ်၊ တဖြည်းဖြည်း ကြည့်ညိုသူတွေပေါလာလိုက်တာ၊ လှူလိုက် တန်းလိုက်တာ အပြည့်အစုံပဲ၊ ရသေ့ကြီးလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာတွေနဲ့ ယစ်မူး လာပြီး တရားအလုပ်မလုပ်နိုင်တော့ ဘူး၊ နောက်ဆုံးတော့ အမြဲလှူဒါန်းနေတဲ့ ဒကာမ အပျိုကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ခိုးပြေးကြတော့တယ်၊ အခုတော့ လူပြန်တော်ဆိုတဲ့ အမည်နဲ့ ဗိုလ်တစ်ထောင်ဆိပ်ကမ်းမှာ ထမင်းဆိုင်ဖွင့်နေလေရဲ့ "

ဟု ပြောလေ၏။

ပြီးနောက် ဦးမင်္ဂလာသည် သက်ပြင်းရှည်ကြီးချ၍

"အဲဒီ ရသေ့ကြီးလိုပဲ လူတွေဟာ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေရဲ့ ဒဏ်ကို မခံနိုင်ကြဘူး၊ ပြည့်စုံလေ လောဘတက် လာလေပဲ၊ အဲဒါနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ တရုတ်ပုံပြင်လေးတစ်ပုဒ် ပြောပြရဦးမယ်။ ရှေးတုန်းက တရုတ်ပြည်မှာ ပေါ့ကွာ အလွန်ပဲ ရိုးသားပြီး ရောင့်ရဲတတ်တဲ့ ဘုရင်ကြီးနဲ့ တိုင်း

သူပြည်သားတွေ နေထိုင်ကြသတဲ့ ။ ဘုရင်ကြီးက ဘယ် လောက် ရောင့်
ရဲနိုင် ရိုးသားနိုင်သလဲဆိုရင် တိုင်းသူပြည်သားတွေစားတဲ့
အစားမျိုးစားပြီး တိုင်းသူပြည်သား တွေဝတ်တဲ့ အဝတ်မျိုးပဲဝတ်သတဲ့ ။
အားလုံးနဲ့ လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း နေထိုင်သတဲ့ ၊ မိဖုရားတွေ မှူးကြီး
မတ်ရာတွေလည်း ဒီလိုပဲ နေထိုင်ရသတဲ့ ၊ ဝတ်ရကောင်းမှန်း စားရ
ကောင်းမှန်းလည်း မသိဘူးတဲ့ ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် သူတို့ ဘာသာ
ပျော်ရွှင်နေကြတာပဲတဲ့ ၊ တစ်နေ့တော့ ဝေးလံလှတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်
က ကုန်သည် တစ်စုဟာ သူ တို့ တိုင်းပြည်ကိုရောက်လာကြတယ်။ ထုံး
တမ်းစဉ်လာအရ လက်ဆောင်ပဏ္ဏာတွေ ဆက်သကြသတဲ့ ၊ ရွှေငွေ
ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ၊ အထည်အလိပ်တွေပေါ့ ... ဒါတွေကိုလည်း
ဘုရင်ကြီးက စိတ်မဝင်စားပါဘူးတဲ့ ။ သူ့ရဲ့ ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲ ထည့်ခိုင်း
လိုက်တယ်။ အဲဒီမှာ ကုန်သည် တစ်ယောက်က ဆက်သတဲ့ ဆင်စွယ်တူ
ကလေး တစ်ချောင်းကိုတော့ တော်တော်စိတ်ဝင်စားသတဲ့ ၊ ဆင်စွယ်တူ
ကလေးက အလွန်ပဲလှပပြီး နဂါးနဲ့ ဇာမဏီ ငှက် ပုံကို အသေးစိတ်ထွင်း
ထုထားတာ တော်တော်လက်ရာမြောက်သတဲ့ ၊ ဘုရင်ကြီးလည်း ဒီတူနဲ့
စားတော်ပွဲတည် မယ်လို့ မိန့်တော်မူလိုက်သတဲ့ ၊ ကုန်သည် တွေပါ
ဖိတ်ပြီး ဘုရင်ကြီးနဲ့ လက်ရည်တစ်ပြင်တည်း စားမယ်လို့ စီစဉ်သတဲ့ ၊
ကုန်သည် တစ်ယောက်က "အရှင်မင်းကြီး အလွန်အဖိုးထိုက်တန်ပြီး အ
လွန်ပဲ လှပတဲ့ ဆင်စွယ်တူ ကလေးကို ကြွေပန်းကန်နဲ့ တွဲပြီး စားသုံး
တာက ဘယ်လိုမှ မတင့်တယ်ပါဘူး၊ ဆင်စွယ်တူနဲ့ ကျောက်စိမ်း ပန်းက
န်သာ လိုက်ဖက်တင့်တယ်ပါတယ်" လို့ လျှောက်တင်သတဲ့ ၊ ဘုရင်ကြီး
လည်း သေချာစဉ်းစားကြည့်တော့ ဟုတ်သလိုလိုရှိတာနဲ့ ကောင်းပြီ ...
မောင်မင်းပြောသလို ကျောက်စိမ်းပန်းကန်တွေ ပြင်ဆင်စေဆိုပြီး အမိန့်
ပေးလိုက်သတဲ့ ။ နောက်ကုန်သည် တစ်ယောက်ကလည်း "ဆင်စွယ်တူ

နဲ့ ကျောက်စိမ်းပန်းကန်က အလွန်ပဲ လိုက်ဖက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မလိုက်ဖက်တာက အရှင်မင်းကြီးရဲ့ စားတော်ကဲည့်ည့်တွေကချက်တဲ့ ဟင်းလျာည့် ည့်တွေပါပဲ" လို့ လျှောက်တင်သတဲ့ ၊ ဘုရင်ကြီးလည်း စဉ်းစားကြည့်တော့ ဟုတ်သလိုလိုရှိတာနဲ့ အကောင်းဆုံး စားတော်ကဲတွေကို သေချာစိစစ်ရွေးချယ်ပြီး အကောင်းဆုံးဟင်းလျာတွေ ချက်ခိုင်းသတဲ့ ။ ဒီလိုနဲ့ ဆင်စွယ်တူ၊ ကျောက်စိမ်းပန်းကန်တွေနဲ့ အကောင်းဆုံးဟင်းလျာတွေ၊ အဲဒါတွေနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် ရွှေနားကွပ်စားပွဲဝိုင်းကြီးနဲ့ ထိုင်ခုံတွေ၊ အဲဒါတွေနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် လူတွေရဲ့ အဝတ်အစားတွေ၊ လက်ဝတ်ရတနာတွေ၊ အဲဒါတွေနဲ့ လိုက်ဖက်မယ့် ရွှေပိန်းချပြီး ကျောက်သံပတ္တမြားတွေ စီခြယ်ထားတဲ့ တိုင်လုံးကြီးတွေ၊ အခန်းကြီးတွေ၊ တဖြည်းဖြည်း လိုက်ဖက်မယ့် အရာတွေကို ချဲ့ထွင်လာလိုက်တာ ကျောက်ဖြူသားနဲ့ ဆောက်တဲ့ နန်းတော်ကြီးအထိ ဖြစ်လာ တယ်။ ဒါနဲ့ လည်း မရပ်ပါဘူး၊ လောကမှာ အကောင်းဆုံးဆိုတဲ့ အရာတွေကို နိုင်ငံခြားတိုင်းပြည်တွေက မှာယူပြီး သုံးစွဲသတဲ့ ၊ အဲဒီလိုလုပ်လာလိုက်တာ ဘုရင်ကြီးရဲ့ ဘဏ္ဍာတိုက်ထဲကငွေတွေနဲ့ မလောက်တော့လို့ တိုင်းသူပြည် သားတွေဆီက အခွန်အတုတ်တွေ အဆမတန်တိုးပြီး ကောက်ခံရသတဲ့ ၊ နောက်ဆုံးတိုင်းသူပြည်သားတွေလည်း ဆင်းရဲမွဲတေ လာပြီး၊ ခိုးဆိုးလုယက်မှုတွေ ဖြစ်လာကြတော့တယ်၊ နီဂုံးချုပ်တော့ ပုန်ကန်မှုတွေဖြစ်လာပြီး တိုင်း ပြည်လည်း ပျက်သွားသတဲ့ ။ ရောင့်ရဲခြင်းဟာ သဘာဝကျတဲ့ ချမ်းသာကြွယ်ဝမှုဖြစ်ပြီး၊ ဇိမ်ခံခြင်းဟာ ဖန်တီး ထားတဲ့ ဆင်းရဲခြင်းဖြစ်တယ်ဆိုတာ ဘုရင်ကြီးသိမသွားရှာဘူး"

ဟု ဆိုလေ၏။

မိုးညိုမှာ ဦးမင်္ဂလာ၏ ပုံပြင်လေးထဲမှ ရောင့်ရဲခြင်းနှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း အကြောင်းများကို အလေး အနက်စဉ်းစားရင်း လိုက်ပါ လာ

ಲೂಞಿ||

.*****